

Decepció final en la Cimera del Clima

Un acord de mínims tanca 'in extremis' la COP25 ajornant la qüestió clau de les emissions

La presidenta del COP25 llegint l'acord ■ EFE

L'Estat du al jutjat 117 ajuntaments per la quota de l'AMI

Els ens afectats hauran d'acudir al TC

bassols
l'energia més propera

PARTICULARS · EMPRESES · SOLUCIONS A MIDA
MOBILITAT SOSTENIBLE · AUTOCONSUM

www.bassolsenergia.com

EL PUNT AVUI+

1,20€

DILLUNS · 16 de desembre del 2019. Any XLIV. Núm. 15212 - AVUI / Any XLI. Núm. 14082 - EL PUNT

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

P6,7

Setmana frenètica

CLAU · La decisió sobre la immunitat dels eurodiputats centra una setmana intensa per al procés polític a Catalunya **FOCUS** · La investidura, el pressupost, l'acció del Tsunami o la sentència a Torra, a l'agenda

Dilluns 16

Euroordre
La justícia belga decideix sobre l'extradició del president Puigdemont

Dimecres 18

Tsunami
La mobilització contra la sentència continua en el Barça-Madrid del Camp Nou

Dijous 19

TJUE
El tribunal de la UE decideix sobre la immunitat de Junqueras i els eurodiputats

Dissabte 21

Esquerra
El congrés d'ERC ha de validar l'estratègia de la negociació amb el PSOE

Durant la setmana

Sentència Torra
El TSJC anunciarà si condemna el president de la Generalitat i l'inhabilita o no

Investidura
Nova reunió dels negociadors d'ERC i el PSOE per avançar en l'acord

NACIONAL

P12,13

Nou èxit de la crida solidària

La 28a Marató de TV3 implica ciutadans i entitats de vuit de cada deu pobles de Catalunya. Fins a 3.800 activitats culturals, esportives i lúdiques fan caixa per investigar les malalties rares

Som prou solidaris?

Voluntaris atenent les trucades a la sala Telefónica de Fira de Barcelona ■ ACN

Europa-Món

P20,21

Sturgeon, decidida a exigir el referèndum

"Escòcia no pot ser empresonada dins del Regne Unit contra la seva voluntat"

ILERNA Online

ilerna.es

Estudiar i treballar a la vegada?
Amb ILERNA Online és possible!

cicles d'FP a distància **100%** oficials

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Lluís Falgàs

Cap al futbol

Va haver-hi una època en què el futbol tenia poc interès per als intel·lectuals per la seva instrumentalització política. Va ser llavors que el psiquiatre, cantautor i uns dels fundadors d'Els Setze Jutges, Delfí Abella, cantava irònicament una cançó rient-se dels aficionats de la pilota que anaven a futbol –Cap al futbol–. “Com sardines a la llauna gaudim, que prou se'ns nota, veient vint-i-dos ganàpies disputant-se una pilota...” Una altra visió molt diferent de la jugada la va escriure en Manuel Vázquez Montalbán, que llavors va ser un dels pocs autors progressistes que van saber combinar la seva afició futbolística i el seu compromís polític. En els seus escrits, que més tard van seguir periodistes i escriptors, hi ha referències que construeixen una història crítica del futbol espanyol. Explicava com una activitat estrictament esportiva es trasllada al camp de futbol per airejar problemes socials, polítics i econòmics. Fet compartit per

Aquest dimecres de clàssic, el Camp Nou bullirà al voltant de la pilota i bullirà al voltant del conflicte català

moltes persones. El futbol és esport, art, divertiment, i també serveix per descarregar la mala llet acumulada.

Aquest dimecres el clàssic Barça-Madrid al Camp Nou tindrà un component que combinarà el futbol i el compromís polític de molts ciutadans. El Camp Nou bullirà al voltant de la pilota i bullirà al voltant del conflicte català. Un altaveu internacional que tant de bo sigui pacífic per aconseguir un ressò de reflexió sobre presos, autodeterminació, llibertats, etc. Al clàssic no li cal ressò especial, perquè ara mateix en el Real Madrid i en el Barça hi juguen els millors. Cal ressò al conflicte català, i el clàssic serà un bon moment per fer el crit al cel d'una situació que en determinats àmbits internacionals no es vol sentir més enllà de fets negatius. Aquesta setmana és decisiva per saber el futur de Junqueras i Puigdemont com a eurodiputats. Un fet que pot capgirar la política catalana i espanyola com la pot capgirar el futur judicial del president de la Generalitat, Quim Torra. Davant del panorama, anem “cap al futbol...”

La vinyeta

Fer

Caiguda lliure

Eva Vázquez

Entregats al record

Una de les coses que més m'agradaven de la pintora i escultora Anna Manel·la, i me n'agradaven tantes que no les acabaria mai, és que posava títols que tothom entenia. *Sense lluna, Sense nom, Memòria, Nua, Adéu*. Clars, frontals i en la llengua que ella també parlava. Mai se li hauria acudit l'astracanada de referir-se a les seves criatures en anglès, ni fer-los dir barbaritats com ara que representaven “la soledat de l'ésser humà perdut en la immensitat de l'univers”, o alguna cosa per l'estil, molt inflada i sonora. Quan li preguntaven per què posava les seves escultures d'infants sempre en un racó, responia que era per no fer nosa; “sobretot, que no facin nosa”, repetia. Un dels títols més llargs que li conec és *Com si fos possible recollir el sofriment*, que va ser la frase amb què va presentar una instal·lació a l'Espai Zero1 d'Olot l'any 2007, poc abans que hagués de deixar-ho tot durant una llarga temporada per la malaltia. En aquell muntatge, en plena guerra de l'Iraq, havia volgut donar forma al patiment que es perd, aquell que deixem de sentir per efecte

“Anna Manel·la deia que posava les escultures en un racó per no fer nosa

de la saturació o la distància. En la seva manera de fer justícia als morts, havia alineat tot de caixetes metàl·liques, unes tres-centes, com en un cementiri de víctimes anònimes, i hi havia escampat al davant uns quants caps de fang cuit, petitons, esglaiats. En cada caps hi havia una mort que no veïem, però que era impossible eludir, com la citació d'Adorno que recorria la sala: “Així com els morts estan entregats inermes al nostre record, així també és el nostre record l'únic que ha quedat...” Potser és la vegada que va recórrer a suports literaris complexos, perquè un cop que li van demanar

que descrivís la seva obra, es va limitar a dir que en general hi havia “grans espais buits amb gent sola, o amb gent molt petita al fons que corre”. Un dels seus dibuixos em recordava el meu pare. Es titulava *Té por*, i representava una de les seves criatures fràgils perdent-se en la llunyania per un estret passadís.

Quan el 2014 va tornar a exposar després de set anys de no fer-ho, va explicar que amb la proximitat de la mort l'havia neguitejat tot el que li quedaria a mig fer, tantes peces inacabades, fins que es va convèncer que ben mirat no passava res, que ella podia estar tranquil·la, excepte que als altres sí, que els passaria alguna cosa. Ara que també s'ha mort el meu pare, sé que aquests altres sempre som nosaltres; sempre és a nosaltres, que ens passen les coses, els qui ens ennuagem de desfici com si ens fos possible recollir el sofriment. Perquè els morts moren d'un en un, una mort única a cada capseta, però no n'hi ha cap per ficar-hi a dins el desconsol dels vius, petitons, esglaiats, tots així d'inacabats, sense lluna i sense nom.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurobiològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/hyrtc>

A la tres

Carles Sabaté / csabate@elpuntavui.cat

Trucades per a tots

La setmana que comença és de les que fan vertigen, perquè pot desllorigar qüestions enquistades des de fa mesos a la política de Catalunya i de l'Estat. Vista judicial per a l'euroordre contra Puigdemont i Comín; resolució de la petició d'immunitat per a Junqueras; sentència a Torra que pot posar data a la seva inhabilitació... Això en l'àmbit judicial, perquè en l'estrictament polític, Sánchez dialogarà amb tots els presidents autonòmics i partits –avui comença amb Casado, del PP– per aplanar la investidura i fer veure que no només atén els decisius partits catalans; s'aprovarà el pressupost de la Generalitat i potser el de l'Ajuntament de Barcelona... I per acabar, congrés d'ERC, que a més de reforçar l'actual direcció republicana, hauria d'avaluar l'abstenció per facilitar la investidura. I un blindat clàssic de futbol per recordar al món l'excepcionalitat que pateix el país.

“L'Estat reprimeix i equipara Catalunya a qualsevol autonomia; la Gran Bretanya truca a Escòcia a la primera i hi vol pactar

L'Estat ha mirat de resoldre l'atzucac català a cops, empronant líders i fent el buit a l'independentisme, fins que s'adona que sense Catalunya no pot governar-se. Sánchez trucarà ara a tots els presidents autonòmics per no legitimar Torra, perllongant el cafè per a tots autonòmic que la UCD de

Suárez i el PSOE de Guerra van pactar el 1978. Van igualar les competències per sota amb la Loapa. No oblidem que a Catalunya, gairebé la meitat del Parlament defensa la independència, amb el mateix percentatge de vots obtingut pels nacionalistes escocesos en les generals de dijous. La Gran Bretanya sembla que afrontarà la principal dificultat interna de diferent manera que Espanya. Per volàtil que sigui, Johnson no empresonarà Sturgeon, i li va trucar immediatament després de saber-se els resultats per buscar-hi sortides. Tractarà de pactar amb els escocesos un referèndum per a la pròxima generació, tot i que l'SNP li reclamarà ja avui, en una segona conversa en quatre dies, la potestat de convocar qualsevol referèndum. Dos estats amb similars conflictes territorials que ja van optar per sortides ben diferents amb els referèndums del 2014 i el 2017, i que ara podrien reproduir-se.

De reüll

Anna Puig

Pots salvar el planeta

Ens estem carregant el planeta. És una evidència clamorosa. Però en relació amb la lluita contra el canvi climàtic, servidora és de la línia optimista. Certament, els acords entre països són una quimera que mai s'acaben d'implementar. I en la cimera del clima que s'ha celebrat a Madrid hi han faltat actors importants. De què ha servit?, es deuen preguntar molts de vostès. Doncs, en primera instància, perquè tot allò relacionat amb el medi ambient sigui notícia de primer ordre durant aquests dies. I, d'aquesta manera, s'ha continuat picant

A mesura de picar pedra, les actituds de cadascun de nosaltres van canviant

pedra en aquesta tasca de formigueta que consisteix a intentar remoure consciències en relació amb la sostenibilitat. I, de mica en mica, a mesura d'anar picant pedra, les actituds de cadascun de nosaltres van canviant. I això fa que reciclem més i que siguem més exigents en els nostres hàbits de

consum. I anem entenen que no cal tant de plàstic, per exemple, o que hi ha alternatives de mobilitat sense utilitzar recursos contaminants. I ens adonem que podem ser més exigents amb les empreses que ens ofereixen aquests serveis. I d'aquesta exigència en sorgeix una obligada responsabilitat de les companyies, que si no volen perdre clients s'han d'adaptar. Les administracions lentament van legislant. I així, entre uns i altres, podem contribuir que la bola cada cop es faci més gran. Encara es pregunten si poden salvar el planeta? Facin que la bola comenci a rodar.

Les cares de la notícia

PRESIDENT DE L'AMI

Josep M. Cervera

Pressió judicial

L'advocacia de l'Estat i entitats com ara SCC intenten dinamitar l'adhesió de 800 ajuntaments catalans a l'Associació de Municipis per la Independència, ja sigui denunciant la quota o bé la mateixa adhesió. El criteri judicial és contrari als municipis, que hauran de recórrer al Constitucional.

PRESIDENTA DE LA COP25

Carolina Schmidt

Cimera 'light'

La ministra de Medi Ambient xilena i presidenta de la COP25 tanca la cimera del clima amb un balanç clarament decebedor, sense un reconeixement unitari de l'emergència climàtica, ajornant l'acord global per reduir prou les emissions de CO₂ i anunciant més ambició d'aquí a un any.

PERIODISTA

Plàcid Garcia-Planas

'La capsa vermella'

El periodista i exdirector del Memorial Democràtic, juntament amb l'historiador Arnau González i Vilalta i el fotògraf David Ramos són els artífexs de *La capsa vermella*, llibre que emmarca i contextualitza la mirada fotogràfica de la Guerra Civil d'Antoni Campañà, guardada durant dècades.

EDITORIAL

Una cimera agònica i insuficient

La Cimera del Clima celebrada a Madrid ha ofert la imatge desconcertant d'un món malalt que amb prou feines comença a prendre consciència de les letals conseqüències de la seva malaltia i encara no és capaç de fer el que cal per frenar-la. La pròrroga, les correccions i les negociacions maratòniques de les últimes hores han propiciat un agònic acord, positiu pel que fa als avenços col·laterals, però decebedor en el que és essencial: el compromís global i efectiu dels governs que permeti reduir les emissions que, ja ara, estan provocant l'emergència climàtica. Si una cosa ha quedat evidenciada en aquesta cimera és la fractura existent entre el que la ciència constata, que és la velocitat creixent de la degradació del planeta i la urgència d'una actuació contundent per aturar aquesta dinàmica autodestructiva, i el grau de compromís efectiu amb aquesta resposta que els diferents governs i els interessos econòmics que gestionen estan disposats a consensuar.

El got, però, no està buit del tot. La cimera, la mobilització juvenil, la feina de les ONG i de Nacions Unides han posat la qüestió al centre del debat públic, apel·lant i avançant en la conscienciació dels ciutadans de tot el món. I la pressió social és, en definitiva, el que ha d'acabar arrossegant –o empenyent– els governants dels Estats Units, la Xina, el Brasil i altres països reticents a mirar de cara el problema. L'exemple més engrescador a hores d'ara és la Unió Europea, el primer bloc internacional que ha posat data (el 2050) per descarbonitzar la seva economia, posar fi a les emissions contaminants i assolir la neutralitat climàtica. La cimera de Madrid ha estat decebedora. I no obstant, alguna cosa es comença a moure.

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Trist lideratge

Des del 2013, Catalunya està al capdavant en els casos de desnonaments i aquest any ja s'han superat els 10.000 casos.

10
anys

Nova divisió

El govern planteja unes vegueries simbòliques. L'àrea metropolitana tindrà competències decisives sobre urbanisme.

20
anys

Intxaurrondo

El general Rodríguez Galindo –el més condecorat de la Guàrdia Civil– exalta els guàrdies civils d'Intxaurrondo com a "patriotes".

Full de ruta

Jaume Vidal

La fi de les tres trilogies

Quan es va estrenar la primera pel·lícula de la nissaga galàctica *Star Wars*, que aquí vam conèixer com *La guerra de les galàxies*, vaig anar a veure-la amb tots els meus nebots al crec, Cinema Nuevo, del Paral·lel barceloní. Tenia consciència que es tractava d'un esdeveniment transcendent, en una època en què la transcendència en el cinema es trobava en l'art i assaig. Havia freqüentat des de ben jove les petites sales com a reflex dels signes dels temps, tot i que en molts casos no hi entenia un borrall perquè els missatges s'adreçaven a gent més madura. El cas és que somiava recuperar el cinema de barri però fet en una època en què ja havien aparegut els primers jocs d'ordinador. Si tenia clar que *Star Wars* tindria una gran influència en el cinema, el que no entenia gaire és com es podia presentar com la primera part de la tercera part d'un conjunt de tres trilogies. Massa enrevessat per a mi, que al cinema només digeriria *French*

El mal és una opció personal. El cantó fosc de la força som nosaltres. Així ho interpreto jo aquesta setmana que s'estrena el darrer film de la darrera trilogia

connection 1 i *French connection 2* o, com a culminació de la serialització, *El padrí*, parts 1, 2 i 3. Doncs bé, aquesta setmana s'estrena el tercer episodi de la tercera part. És a dir, el final de tot. Bé, de gairebé tot, perquè, com ja s'entà fent ara, tot seran *spin-offs* de la sèrie principal. Em fa especial il·lusió veure aquesta part perquè soc fan de la segona i tercera trilogia. La primera em va semblar una mica fruit de l'època en què els efectes especials eren el gran motor cinematogràfic i no una eina més, important, així sí, perquè sense el progrés dels efectes especials no hauria estat possible l'èxit de la sèrie. També em va captivar perquè mostrava la fragilitat de les bones intencions perquè es detectava que el cantó fosc de la força no era només el vell antagonisme de les pel·lícules d'aventures: els bons, d'una banda, i els dolents, d'una altra banda, sinó un element inherent de cada persona de l'univers. El mal és sovint una opció, que, per molt que la camufllem de pressions exteriors, no deixa de ser una tria personal.

Tribuna

Núria Esponellà. Escriptora

Catalans del nord

Sovint viatjo en família cap al Conflent. Fem pocs quilòmetres i, al mateix temps, canviem de panorama, tot i que tant el paisatge que es desplega a l'altra banda de l'Albera com el tarannà de la gent s'assemblen força a tot el que coneixem. Tanmateix, el fet de travessar una frontera més política que no pas geogràfica o etnològica ens ajuda a desconnectar del dia a dia. Anem a territoris veïns, culturalment propers on, de tant en tant, ens obsequien amb sorpreses. Immersos entre els qui parlen en francès –amb un deix del sud que els parisencs deuen considerar despectivament com a *patois*–, podem acabar parlant en català. Els conversadors acostumen a ser gent gran, però no sempre. A vegades apareix algun jove que ha estudiat a l'escola Bressola o que manté la llengua familiar per voluntat pròpia.

ESTÀ CLAR QUE L'ESTAT FRANCÈS ha aconseguit portar la llengua mare d'aquests territoris gairebé a l'extinció, a través d'una política lingüística que va situar el català com a parlar residual i folklòric,

en una situació de diglòssia de manual. Tot i això, a l'entorn de Perpinyà la consciència de catalanitat és prou viva. La Casa de la Generalitat de la ciutat és no més una baula; hi ha moltes associacions culturals i tot un moviment d'activisme social que mantenen el sentiment de col·lectivitat entre la gent del territori. Cada dijous l'anomenat Comitè de Solidaritat Catalana es manifesta al peu del Castellet de la ciutat i activistes com Júlia Taurinyà, que es defineix com a "productora artística i periodista precària", a més de feminista, protagonitzen les mobilitzacions.

LA PROTESTA esgrimeix drets identitaris i es mostra solidària amb les reivindicacions de la majoria parlamentària del nostre país. Alguns batlles també. Només cal recordar l'actitud de l'alcalde de Prats de Molló en l'episodi de bloqueig de l'autopista a la frontera que es va produir després de la sentència del procés. Ens agradi o no la manera com s'han fet algunes accions de protesta, és innegable que, a l'altra banda del Pirineu, reconeixen que han d'estar emparades pel

sistema democràtic. A principis de desembre, anant a Prada, ens vam trobar amb la vaga convocada contra la reforma de la jubilació que aplicarà el govern francès.

LA GENT VOL DENUNCIAR la situació de precarietat laboral que afecta també els joves de la regió. Més tard, hem tornat a viatjar al Conflent. Per sort, en aquesta ocasió ens hem estalviat el caos circulatori i hem acomplert un encàrrec. El propietari d'un restaurant tailandès d'Illa o Ille-sur-Têt ens havia demanat si li podíem aconseguir unes quantes samarretes estampades en solidaritat amb els presos polítics. Finalment les hi hem portat, tot i la dificultat de trobar la talla XXL que necessitava. Ell, igual que Júlia Taurinyà i altra gent amb qui hem parlat tenen clar que patim l'extrema dreia sota formes diverses, fins i tot en alguns grupuscles que s'autoanomenen identitaris i que, en realitat, no són democràtics. Ells estan convençuts que cal combatre els discursos excoelents. Fan el mateix els qui donen peixet a la dreia més dretana espanyola?

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

No tothom pot estudiar una segona carrera

■ Soc infermer i actualment estudio publicitat i relacions públiques. A Catalunya, al ser segona carrera, has de pagar un 40% més del preu normal per crèdit i, a més, et treuen tots els drets a beques possibles. Per tant, són uns 3.500 euros per curs. Una bogeria... On és l'educació pública? Per què es penalitza la gent que vol estudiar més? La meua decisió, quan tenia 18 anys, d'estudiar infermeria m'ha d'impedir estudiar una altra carrera? Què té de dolent ser un professional de la sanitat especialitzat en promoció de la salut, publicitat i màrqueting? Només la gent amb recursos pot formar-se en àmbits diversos? Des d'aquí demano que es retiri aquesta mesura, perquè l'educació és un dret per a tots i no un capritx per a alguns.

PAU MONTILLA VALLEJO
Barcelona

Contaminació lingüística

■ Quan escolto les encertades orientacions sobre el temps dels nostres bons experts de TV3, espero que ens informin en un català correcte. Així, per dir-nos quan pot arribar a pujar o baixar la temperatura, confio que se serviran d'expressions com "ben bé", "a tot estirar", "pel cap baix", "com a màxim", posem per cas. Doncs no, solen fer servir el castellanisme "com a molt". Quan ens volen indicar que el temps empitjora o millora, tenim en català mots com "millorarà", "empitjorarà" o altres expressions ben nostres com "farà més fred", "augmentarà la calor", "tindrem bon temps" o "el temps serà més cru", i així moltes d'altres. Però no les fan servir, prefereixen les expressions castellanes "anirà a pitjor", "anirà a millor". A tots ells i a elles els ho he sentit dir, i diàriament.

El problema que l'ús d'aquests castellanismes per part de la gent televisiva del temps fa que, sense adonar-nos-en, ho acabem copiant; fins i tot en el vostre diari, en un rètol a primera pàgina, ho heu fet servir quan reproduïeu unes paraules de Lluís Llach. Això em fa pensar que si seguim per aquest camí, aviat no sabrem quina llengua parlem.

Des d'aquestes línies us demano a tots, sobretot a aquells que sou correctors de periodistes, de locutors, que feu l'esforç d'orientar bé, de corregir si cal, aquells que s'han encomanat maneres foranes de parlar. És la nostra llengua la que cal que usem amb correcció, i també que pronunciem correctament els mots. Amb això us vull demanar, locutors, tertulians, periodistes esportius sobretot, que us fixeu bé que "pressió" s'escriu amb dues essos i cal pronunciar-ho amb un so sord que no és el mateix que si hi

figurés una sola essa, so sonor; igualment quan empreu mots com "impressió", "expressió", "repressió", però no "fusió", "difusió", "infusió". També el mot "disseny" és igualment escrit amb dues essos, i mai l'hi he sentit pronunciar, com "alcaldessa", "duquessa", "baronessa", "comtessa", "poetessa", però no "marquesa", "princesa".

Pel que fa als locutors esportistes, els pregaria d'evitar expressions com "venia de..."; ja que en català tenim "acabava de...", i que pensin que en català només tenim una esquena i per això cal evitar de dir "a les esquenes de...". És en castellà que cal dir-ho en plural, ja que ells parlen d'"*espal-das*"; i d'espatlles ells en tenen dues, com nosaltres.

Confio que anirem vigilant la nostra parla, i només perquè és la nostra. Que no ens la prenguin, si us plau.

DELFI DALMAU ARGEMIR
Lliçà de Vall (Vallès Oriental)

La frase del dia

“Em persegueixen perquè no m’han perdonat mai que em posés un nas de pallaso al costat d’un guàrdia civil”

Jordi Pesarrodona, EXREGIDOR D'ERC A SANT JOAN DE VILATORRADA

Tribuna

Manuel Milián Mestre. Periodista i consultor d'empreses

Desconstruir democràcies?

Em pregunto cada dia si no estarem desconstruint el sistema democràtic a Occident. Les crisis poden servir per regenerar el sistema: era el que a la Grècia clàssica es coneixia per catarsi. Però no és el cas. A Occident no es qüestiona l'actual model democràtic per la via de la catarsi, sinó que es desconstrueix per la dinàmica de la corrupció de la seva pròpia essència. Les raons causals són múltiples, i convergeixen en molts casos en una mateixa conjuntura. La qual cosa podria franquejar el pas a la seva desintegració en un paroxisme sense precedents després de la II Guerra Mundial.

1. ELS POPULISMES desborden els cabals de la representativitat, segons els postulats hegemònics que a Espanya encarna Pablo Iglesias i Podemos, i a Occident la destrossada Veneçuela de Chávez i Maduro. En la mesura que el poble pren el carrer es desintegren els ressorts de la representació democràtica en una contradicció evident.

2. Les classes mitjanes, suport axial de la democràcia, han patit un desgast després de la brutal crisi del 2007 al 2015, en què es va volatilitzar una part substancial del seu poder adquisitiu. Avui han reduït la seva estructura i sostenibilitat. Sense classes mitjanes difícilment resisteix la democràcia els envits de les crisis socials i la disminució de les perspectives de progrés social.

3. LES ELITS van dilapidar el seu predicament al llarg de la crisi, que ni van saber prevenir, ni van encertar a contenir. Per contra es van beneficiar escandalosament de les pèrdues patrimonials de les classes inferiors, acumulant riquesa en grau superlatiu, amb un sobirà menyspreu de la seva responsabilitat fiscal i de la redistribució de les rendes. El desnivell salarial i la desorbitada acumulació de recursos mai va arribar a les cotes actuals: un 15% de la població del món controlant més del 80% de la riquesa del globus. Un corol·lari gens improbable és el de les revolucions sagnants que poguessin produir-se en les prò-

ximes dècades en la mesura que s'incrementi la consciència col·lectiva de la injustícia social. Són conscients, les elits, de la seva ceguesa?

4. NI ELS INTEL·LECTUALS, ni els *media* estan en l'òrbita de la conscienciació pública de la realitat econòmica i política. S'atribueixen al "sistema" els mals, l'opinió pública és manipulada sense escrúpols des dels mitjans d'informació, el sentit ètic de la informació ha perdut la referència del que és objectiu, per *apessebrar-se* al dictat dels posseïdors d'aquests mitjans. Dos exemples paradigmàtics: la TV3 dels nostres dies, absolutament condicionada per l'independentisme; i la Sexta TV, potenciadora de l'esquerranisme de Podemos des del dia en què Arriola va dictaminar que calia debilitar el PSOE, fraccionant el seu electorat, en favor de l'hegemonia del PP. Aquella proposta que va donar ales a Pablo Iglesias i el seu partit, té ara la seva equivalència en la recerca de la divisió de vot del centredreta entre PP i Vox, un cop desmantellat Ciutadans. L'arriolisme d'Iván Redondo estaria potenciant aquesta opció.

5. LA MISÈRIA MORAL de la classe política —sens dubte la pitjor des de la Transició— comporta la seva autodemolició a partir de dues

“Trump, Johnson, Sánchez, Maduro, Salvini, Orbán, etc. no mereixen sinó el menyspreu democràtic dels ciutadans.

premisses: la desbocada ambició de poder (sense fre ni continència) a qualsevol preu, i la corrupció que dimana d'un concepte semblant del poder sense frens ètics. La política sense ètica és qualsevol cosa menys política, en la pitjor de les hipòtesis, lladronici.

6. Un corol·lari que dimana del punt precedent serà preguntar-se al servei de qui estan els partits polítics i el seu sistema de monopoli de la suposada "voluntat popular" expressada a les urnes. Aquesta partitocràcia manipula i menteix segons les conveniències dels seus líders, que *esclavitzen* el model a partir del seu *dedazo* en les llistes tancades. Els electors no elegeixen els que volen sinó els que poden. El poder d'elecció ha estat segrestat pels líders de partit o pels aparells. Per aquest motiu la regla d'or és la "fidelitat" al que mana, i no la qualitat del propi candidat. Es destrueix la llibertat de triar prèviament a la llibertat de votar. I així els partits han arruïnat la virtualitat democràtica de si mateixos, portant el sistema a un deteriorament sense precedents.

7. EL PERSONALISME i la falta d'escrúpols dels suposats líders han revalidat el subjectivisme i el relativisme moral fora de mida; mentides, *fake news*, falsos juraments, radicals canvis d'opinió abans i després de les urnes, arruïnen la credibilitat de tals histrions del poder absolut en dissimulació. Trump, Boris Johnson, Pedro Sánchez, Nicolás Maduro, Salvini, Orbán, etc. no mereixen sinó el menyspreu democràtic dels ciutadans. La seva ètica relativista es circumscriu a la seva capritxosa voluntat o a la recerca dels seus interessos. Ells preconciben, amb la mentida com a arma, el dramàtic final de les democràcies occidentals; a menys que sorgeixin nous Churchill, De Gaulle, Adenauer, De Gasperi, etc. Amb els líders d'avui i el descrèdit de la classe política actual, al populisme li quedaran les mans lliures per ensorrar els nostres sistemes occidentals, o desconstruir-los, com ho defineixen els experts.

De set en set

Anna Carreras

I aquesta llum?

El mòbil em recorda, a les dues del migdia, que ja he fet deu mil passes i que el meu estat de salut és òp-

tim. Pobre innocent. Diu Louis Charpentier que Renard escriu que la punta de la branca acompanya una mica l'ocell que se'n va. M'emociona la plasticitat de la imatge de la mateixa manera que un sobrat de pasta s'estremeix quan compra l'últim model de Bugatti. Abandonant la idea infructuosa d'anar a la recerca del temps perdut, indago els racons de la ciutat on hi pot tocar el sol en ple desembre. Surt barat, i contrabalança. Porto tanta roba que, quan me la trec al capvespre, la meua còrpora queda reduïda a la meitat. Camino per les voreres on l'astre es deixa guipar. Si l'empedrat domina el paisatge, la pedra antiga i majestuosa que imposa, el sol no caldeja. Si, per contra, el terreny és fet d'asfalt o l'espai gasta una amplitud considerable, l'epidermis se'm posa a to i deixo de tremolar. M'assec a una terrassa, al costat d'una parella. El noi prepara un cigarret amanit, i ella comprova, fent una ullada fugaç per sota de la taula, que la dosi d'herba sigui frugal. Somriuen. Es miren als ulls. Recorden anècdotes pretèrites i desestimem parlar del futur. Ella s'enfosqueix tot d'una, com si pensés que no l'ha perdut del tot. Ell, en la mateixa tessitura, pres d'un sentiment que no sap dominar malgrat l'esforç, mira l'infinit i s'enlluerna. Com si fos l'ocell que no vol acabar de marxar d'aquella branca que fins fa poc li donava el recer i l'escalfor sota aquest sol de desembre que encara sap exhibir-se, impertinent, quan més se'l necessita.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

La persecució de l'Estat als ajuntaments sobiranistes

Un total de 117 consistoris són portats als jutjats per les seves aportacions a l'AMI

L'episodi de contaminació fa tancar el parc del Besòs

Els veïns de Sant Adrià i Santa Coloma no van poder gaudir ahir de l'espai fluvial

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Deures acumulats aban

LA CLAU Setmana decisiva per al futur del procés, que sabrà si els eurodiputats electes poden exercir i tenen immunitat

RÈPLIQUES Les negociacions per a la investidura i el pressupost, o l'acció del Tsunami al Camp Nou, altres focus

Òscar Palau
BARCELONA

Semblarà un tòpic, però aquest cop ho és menys que mai. Poques setmanes s'han presentat *a priori* tan intenses en termes polítics, amb una successió tan gran de fets destacats que poden marcar el futur immediat del procés, com la que comença avui. Els deures s'han acumulat en diversos flancs els últims mesos, i la proximitat de les festes nadalenques ha precipitat la necessitat de tancar carpetes per entomar, o no, una nova etapa a partir del 2020. Venen dies decisius per al futur dels represaliats que són eurodiputats, amb especial rellevància del president Puigdemont, però també per a l'aprovació del pressupost català, la internacionalització del conflicte i les negociacions per obrir un diàleg a Madrid.

Encarrilar el pressupost. Aquest mateix matí, amb la presència també de la consellera de la Presidència, Meritxell Budó, i la presidenta de Catalunya en Comú Podem, Jéssica Albiach, es presenta al Departament d'Economia l'acord sobre els ingressos del pressupost del 2020, que el vicepresident Pere Aragonès va avançar la setmana passada. La líder dels comuns ja va admetre dissabte els "bons avanços" en la negociació en àmbits com ara la rebaixa de les taxes univer-

sitàries i una reforma fiscal, però va avisar que queda "molta feina per fer" abans de tancar el sí definitiu, en l'apartat de despeses, en temes com ara el finançament de les escoles bressol i un pla nacional de la indústria. En tot cas, el pressupost sembla encarrilat i, si aquests dies es confirma l'acord total, en poques setmanes serà aprovat el projecte de llei del govern, que ja treballa per tancar la feixuga tramitació administrativa interna que ho farà possible.

Vista avui a Brussel·les. Cursada la tercera euroordre i convocats primer per separat, el president Carles Puigdemont, el 29 d'octubre, i després els exconsellers Toni Comín i Lluís Puig, el 15 de novembre, la Cambra del Consell, el tribunal de primera instància belga que du el cas, va unir les causes i va donar temps a les parts per presentar els arguments de cara a una segona vista conjunta que se celebrarà avui, i que hauria de ser definitiva abans de decidir sobre l'extradició, sol·licitada per sedició i malversació. És clar que és molt possible que el jutge aturi avui el procés, com ha demanat la defensa, en espera almenys de si els dos primers assolixen la immunitat com a eurodiputats, decisió del Tribunal de Justícia de la UE que es pot conèixer aquesta mateixa setmana, i que en cas de pro-

Setmana clau

GRÀFIC: EL PUNT AVUI

duir-se podria significar la tercera retirada de l'euroordre. Un cas diferent és el de Puig, tot i que la sedició que li imputa el Suprem no existeix al Codi Penal belga. Avui es podria aclarir per quin delictes la fiscalia d'allà el reclama.

La trucada pendent. Després que el president Quim Torra li truqués diverses vegades després de la sentència del procés, per demanar-li que s'assegués a parlar, i

sense rebre cap més contesta que mofes en mítings electorals, sembla que el president en funcions Pedro Sánchez s'hi ha repensat i li tornarà la trucada, això sí, fent veritables malabars per emmarcar-ho en una ronda de contactes amb tots els presidents autonòmics amb vista a l'intent d'investidura. El candidat volia trucar abans al base Iñigo Urkullu perquè el seu Estatut és anterior, però Torra ja li ha dit que per agenda només li va bé par-

lar demà a les vuit del matí. Les seves oficines s'hauran de posar d'acord en l'horari, però en tot cas si arriba la trucada tot fa pensar que serà poc més que de cortesia. Caldrà veure si Sánchez accepta les premisses que li posarà Torra sobre la taula, que segurament seran recuperar un diàleg entre presidents d'igual a igual, amb la declaració de Pedralbes com a punt de partida, i amb la "seguretat jurídica", i no la Constitució, com a marc, un terme que

el presidenciable ja va utilitzar com a gest en la seva última compareixença.

Negociació entre ERC i el PSOE. Molt a veure amb aquesta trucada han tingut les negociacions iniciades fa un parell de setmanes per a la investidura entre un PSOE que encara diu que voldria votar-la abans de final d'any, i que ahir va deixar clar un cop més que la prioritza per sobre de resoldre el conflicte polític, i una ERC que no

L'APUNT

Els que no van trucar a La Marató

Jordi Panyella

Temps de Nadal. Notícies que sempre tornen, tedi periodístic. Sembla que els restaurants aquests dies faran calaix a costa de les empreses a qui l'adveniment de les festes estava el cor i dediquen part del pressupost a omplir la panxa dels seus empleats. Més tòpics gastronòmics en forma de previsions de venda de Mercabarna per Nadal i tòpics emocionals amb la no-

va edició de La Marató. Hi ha una cosa, però, que per temps que passi i quotidiana que es faci no ha d'esdevenir mai un tòpic; es tracta del grup de presos polítics tancats a les presons que no podran assistir a cap sopar d'empresa, ni a cap dinar de Nadal amb la família, i que ahir tampoc van poder trucar a La Marató per fer-hi una aportació solidària.

ns de Nadal

La sentència del TJUE sobre la immunitat de Junqueras, que de retruc pot afectar la de Puigdemont, Comín i Ponsatí, i una possible nova reunió entre el PSOE i ERC per a la investidura de Pedro Sánchez marcaran aquesta setmana i possiblement el futur immediat de la política catalana ■ EFE / ACN

té cap pressa, però que valora positivament que els socialistes hagin reconegut que és això, i no un problema de convivència. Per ara hi ha sintonia en polítiques socials, i s'avança en la definició dels instruments per canalitzar el conflicte, en forma de taula de diàleg, i la rebaixa de la tensió judicial els últims dies també es pot interpretar com una conseqüència pràctica, tot i que ERC vol que la llibertat dels presos entri explícitament en l'agenda del diàleg. L'última reunió el 10 de desem-

bre a Barcelona, això sí, va ser la menys productiva, i ara s'està en espera de fixar-ne una altra, que podria ser aquesta setmana, tot i que difícilment serà la definitiva.

Ple indicatiu al Parlament. Enmig de tot plegat, de demà a dijous hi ha un nou ple al Parlament que, si bé no té d'entrada temes candents en l'ordre del dia, donarà més pistes sobre l'esdevenir dels fets. A petició d'ERC,

JxCat va retirar del ple de la setmana passada una moció que fixava les seves condicions per a la negociació amb el PSOE, en què parlava d'una mediació internacional –que per ara ERC s'estima més no plantejar– i també de l'autodeterminació com a sortida, una al·lusió que, en mocions similars des de l'estiu, el govern espanyol i el TC no s'han cansat de perseguir, i que pot comportar conseqüències penals per als membres de la mesa. Que, sense fer-hi referència, els repu-

blicans presumissin de les concessions fetes al Senat i al Parlament Europeu per fer front comú amb JxCat va enutjar tanmateix els postconvergens. El president Torra va renyar ERC en la sessió de control, recordant-li que els plantejaments del govern per a la negociació són més ambiciosos, i la líder al Congrés, Laura Borràs, va dir que, la moció, tot just l'havien ajornat i deia que la tornarien a presentar, ja es veurà si en aquest mateix ple, que serà un nou termòmetre per mesurar si han millorat o no les relacions entre els socis. El ple, per cert, també aprovarà el projecte de llei tramitat d'urgència per introduir l'1 de gener el nou impost a les emissions de CO₂ dels vehicles, una altra picada d'ullet als comuns, que exigien avenços en fiscalitat verda per aprovar el pressupost.

Tsunami a can Barça. La mobilització ciutadana, en forma d'actes de desobediència civil que alhora permetin una internacionalització de la causa, té dimecres una prova de foc amb l'acció anunciada fa dies pel Tsunami Democràtic al voltant d'un aparador mundial com és un partit Barça-Madrid, que la Lliga Professional de Futbol ja va suspendre el 26 d'octubre per intentar evitar tot just això. De moment, han convocat a les quatre als accessos a l'estadi, i ja han rebut resposta positiva de 25.000 persones a través de la seva aplicació, mentre penyes i molts altres autocars avançaran el desplaçament. L'anunci ha posat nervioses les autoritats policials –hi haurà un miler de mossos a fora i 2.000 agents privats a dins del Camp Nou– i tota la premsa espanyola, però també el club, que segons l'ACN ha mantingut converses amb el Tsunami, que vol que la reivindicació “Sit and talk” (seu i parla) tingui visibilitat a la grada i a la gespa. En una entrevista dissabte a TV3, els seus anònims responsables apel·laven fins i tot

als jugadors i insistien que la intenció no és suspendre el partit ni entorpir l'arribada d'equips i àrbitres, si bé estan convençuts que assoliran l'objectiu que el clam arribi per televisió als 650 milions d'espectadors potencials que tindrà a tot el món. En tot cas, han agraït la repercussió mediàtica que ja ha tingut en els últims dies.

Sentència de Luxemburg. Si una cita sobresurt per damunt de totes aquesta setmana, això sí, és la sentència que el Tribunal de Luxemburg ha avançat que emetrà dijous sobre la qüestió prejudicial que el Suprem li va fer arribar sobre la immunitat d'Oriol Junqueras. Diversos indicis, com ara l'informe favorable a aquesta tesi de l'advocat general de la UE, fan pensar que el dictamen donarà la raó a l'exvicepresident, que manté que com a eurodiputat electe gaudeix d'immunitat des del primer dia. Si és així, s'obrirà un conflicte judicial de final molt imprevisible, ja que la defensa demanarà la llibertat de Junqueras perquè, en tot cas, se sotmeti a un suplicatori al Parlament Europeu.

És clar que, de retruc, els qui en podrien sortir més beneficiats són Puigdemont i Comín, de qui el mateix TJUE tramita una demanda pel mateix motiu, i eventualment també Clara Ponsatí, que serà eurodiputada a partir del febrer, quan es consumi el Brexit. Si la sentència és favorable a Junqueras tot indica que –si el tribunal no fa distincions– també ho serà per al seu cas, i ja han anunciat que, d'entrada, demanaran exercir a l'eurocambra. La immunitat, a més, els obriria un ventall de possibilitats amb què s'ha especulat les últimes setmanes, com ara un arriscat retorn a casa –o aproximació si més no a la Catalunya del Nord– i fins i tot una investidura de Puigdemont com a president de la Generalitat, fet que tindria poc recorregut tenint en compte que no es

pot compatibilitzar l'acta d'eurodiputat, que li donaria la immunitat, amb la de diputat al Parlament, que li permetria ser president. “Som molt optimistes, però volem ser molt prudents”, va valorar Comín dissabte a Catalunya Ràdio, on va capgirar la pregunta sobre si tornarien a Catalunya: “Hauria de ser al revés i preguntar a Espanya si respectaria la nostra immunitat i no ens detindria.”

El congrés d'ERC, un baròmetre. Renovada la direcció al setembre, ERC celebra dissabte el congrés que tanca el cicle i que en principi renovarà també –si els crítics, que just avui es reuneixen, no aconseguen capgirar-ho– una ponència estratègica més pragmàtica, que aposta per un referèndum, segueix sense descartar-lo unilateral, i l'amnistia dels represaliats. En plena negociació amb el PSOE, això sí, el congrés pot servir més d'indicador intern, i per tant ser decisiu, sobre un eventual suport a Sánchez, després d'una ambigua consulta fa unes setmanes que va donar permís a la direcció per votar que no si no es creava una mesa de diàleg amb garanties i entre iguals on es pogués parlar de tot.

La inhabilitació de Torra. Persino hi hagués prou focus d'interès polític aquesta setmana, no és descartable que el TSJC s'hi afegeixi fent pública la sentència del judici a què el 18 de novembre va sotmetre al president Torra per desobediència, en negar-se a despenjar a temps la pancarta de suport als represaliats polítics del Palau de la Generalitat. El veredict, que en pot suposar la inhabilitació, ja fa dies que s'espera, tot i que en cap cas serà executable immediatament, ja que no serà ferm fins que no el ratifiqui el Suprem, després d'un recurs de casació que la defensa en tot cas ja ha anunciat. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

José Luis Ábalos, secretari d'organització del PSOE, entrava ahir al congrés del PSC acompanyat de Salvador Illa i Teresa Cunillera ■ MARTA PÉREZ / EFE

El PSC s'ho juga a un pacte d'estat per aspirar al govern

■ El partit se centra en la reforma de l'Estatut i l'estat plurinacional per enfortir-se electoralment en les catalanes ■ Ábalos reconeix el conflicte i el diàleg sense condicions, però apressa ERC

Xavier Miró
BARCELONA

El PSC i el PSOE juguen fort a la carta d'un acord d'investidura amb ERC que Miquel Iceta reivindicava ahir com la porta cap al tan promès i sempre posposat estat federal que insinua l'article 2 de la Constitució quan diferencia entre nacionalitats i regions. El PSOE és poc explícit en el què i posa tot l'accent en el com. No devia ser simple atzar que ahir fos el convidat a cloure el 14è congrés del PSC José Luis Ábalos, secretari d'organització del PSOE i un dels negociadors de Pedro Sánchez amb ERC. Ábalos feia seva la diagnosi mínima que exigeix l'independentisme per avançar en una negociació: "És l'oportunitat per afrontar

el conflicte i el problema que alguns han anat negant tot amagant-lo. No hem vist problemes als carrers? És una oportunitat per als que pensen que els conflictes es porten per la via del diàleg." I encara feia un gest més a l'exigència de "diàleg sense condicions" d'ERC i JxCat. "És absurd posar condicions sobre el previ", afirmava Ábalos respecte a l'inici del diàleg per diferenciar-lo del contingut: "Som conscients de la magnitud del desacord, de les qüestions que s'han de resoldre en un procés que no serà curt. Comencem ja."

Però el negociador del PSOE també feia una advertència a ERC: "Si no es fa ara, la tesi del diàleg també es trencarà i es dirà que no serveix. Aquest és el moment, i no sé si n'hi

Les frases

“És l'oportunitat per afrontar el conflicte que alguns neguen. Si no es fa ara, la tesi del diàleg es trencarà”

José Luis Ábalos
SECRETARI D'ORGANITZACIÓ DEL PSOE

“Volem un pacte d'estat per a Catalunya en una Espanya federal, i un mecanisme per votar aquest pacte”

“Volem reformar la Constitució per fer-la millor, no per fer allò d'España una y no cincuenta y una”

Miquel Iceta
PRIMER SECRETARI DEL PSC

Una executiva de diputats per a la batalla electoral

A més d'ascendir Granados a vice-primer secretària i reanomenar Illa de secretari d'organització i acció electoral, Iceta ha apostat per repartir la majoria de secretaries entre diputats. Repeteixen Jaume Collboni i Antonio Balmón a política municipal i acció institucional, però són els diputats al Parlament els que agafen més pes en detriment

dels alcaldes per a la batalla electoral en les catalanes: a polítiques socials i igualtat, Raúl Moreno; a moviments socials i memòria, Ferran Pedret; a salut i seguretat, Assumpta Escarp; a treball i formació professional, Pol Gilbert; a justícia, habitatge i funció pública, Rosa Maria Ibarra; a educació, Esther Niubó; a món rural i esports,

Óscar Ordeig; a universitats i recerca, Alicia Romero, i a infraestructures i territori, Jordi Terrades. La diputada al Congrés Mercè Perea portarà pensions, i Sonia Guerra, que es va quedar sense l'escó, s'encarregarà de polítiques feministes. La regidora barcelonina i presidenta de TMB, Rosa Alarcón, portarà transició ecològica.

haurà d'altres. Si hem de prendre una decisió, i ha de ser valenta, fem-ho ja.”

En el seu discurs de cloenda del congrés, Iceta reivindicava el contingut de l'acord, “un pacte d'estat per a Catalunya” que assegurés un “autogovern més sòlid, millor finançament” i el paper “protagonista” que correspon a Catalunya en l'“Espanya federal”. Però el líder del PSC també menava la pressa per a l'acord d'investidura: “En les properes setmanes ho sabrem.” Sabrem si és possible aquell pacte d'estat, venia a dir Iceta, un pacte que requerirà “un mecanisme democràtic” per ratificar-lo a les urnes.

El PSC ha jugat a fet i amagar abans del congrés amb una ponència marc molt bel·ligerant contra l'independentisme acusant-lo d'excloure la meitat del país, de manipular TV3 i d'utilitzar el català a l'escola de manera partidista, en un gir que semblava fer seu el discurs de Ciutadans i el PP. Però, passat el cap de setmana, els socialistes catalans surten del congrés amb el programa de l'Espanya plurinacional de sempre, defensant el català com a llengua vehicular tot i flexibilitzar el model, i unit al voltant d'Iceta. Per això aquest reivindicava disabte l'espai “catalanista” i ahir feia una crida a “autonomistes i federalistes, a tots els reformistes, a l'esquerra i al centre per capgirar el rumb equivocament del govern independentista en les properes eleccions a la Generalitat.

Fixat el rumb federalista de sempre, ahir Iceta advertia que no admet “llicions” de constitucionalisme del PP, Ciutadans i Vox, tot recordant que el 1978 l'Alianza Popular de Fraga i la ultradreta de Blas Piñar s'oposaven al reconeixement de les “nacionalitats” de l'article 2 de la Constitució mentre socialistes com Jordi Solé Tura —aleshores al PSUC— en van ser els pares. “Que no es confonguin. Volem reformar la Constitució per fer-la millor, no per fer allò d'Espanya una y no cincuenta y una.”

Un PSC conjurat a atraure votants dels blocs independentista i unionista per aspirar a la Generalitat té totes les esperances posades en l'acord amb ERC i la investidura de Pedro Sánchez. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

L'Estat du 117 ajuntaments als jutjats pels pagaments a l'AMI

■ Els ens afectats s'encomanen al Constitucional després que el TSJC i el Suprem hagin desestimat els seus recursos ■ L'adhesió d'algunes administracions a l'entitat manté obert un altre front judicial

El cartell que es va col·locar el 6 de juny del 2017 a Reus per escenificar l'entrada del municipi del Baix Camp a l'AMI, ara impugnada per la justícia ■ EPA

Francesc Espiga
BARCELONA

Els prop de 800 ajuntaments catalans que estan adherits a l'Associació de Municipis per la Independència (AMI) estan sent objecte d'un doble embat judicial per la seva pertinença a l'entitat. Per una banda, hi ha els processos encetats per l'Advocacia General de l'Estat per les quotes que aquests ens locals abonem a l'AMI i que, després d'un llarg i

feixuc recorregut, són a un pas d'acabar al Tribunal Constitucional. I, per l'altra, hi ha els litigis promoguts per partits com ara Ciutadans i Societat Civil Catalana (SCC) per l'adhesió a l'entitat en si, les últimes resolucions dels quals han estat desfavorables, també, per als consistoris afectats.

El primer d'aquests dos fronts judicials és el que, per ara, ha afectat més incorporacions. Per ser exactes, fins a 117. En tots

els casos, l'Advocacia de l'Estat argumenta que aquestes administracions estan destinant recursos públics a una despesa –la contribució per ser membre de l'entitat– que està fora de les competències que són estrictament municipals. A partir d'aquest raonament, els recursos contenciosos interposats de manera regular i sistemàtica en els darrers anys, i canalitzats essencialment a través de les delegacions del govern esta-

tal a Catalunya, el que pretenien era anul·lar aquests pagaments, cas a cas i anualitat per anualitat. En primera instància, les sentències van escombrar cap a un cantó i cap a l'altre. Una de tantes que poden servir d'exemple és la que es va dictar el 2014 i que deixava sense efecte el pagament de 745,50 euros de l'Ajuntament de Begues a l'AMI, en concepte de les quotes del 2012, segons els criteris de l'Advocacia de Madrid. De la ma-

teixa manera, però, una resolució del 2015 donava la raó al de Torrelles, esgrimint que si el que pretenia el demandant –és a dir, l'Estat– era anul·lar l'ingrés del municipi a l'associació, l'instant per plantejar el plet era quan es va formalitzar, i no després.

En el moment, però, en què tots aquests casos han arribat a mans del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) per la via dels recursos, la doctrina sí que ha estat homo-

gènia. Totes les sentències, totes, han estat contràries als ens locals. La matèria en qüestió no és d'àmbit municipal, vindria a ser la tesi posada per escrit, contrària als postulats que defensa l'AMI, que entén que un ajuntament pot tractar sobre qüestions que van més enllà del que pugui determinar, per exemple, la llei de bases de règim local i que també afecten els seus conciutadans. Com el conflicte català, per exemple.

Les reclamacions plantejades a la instància judicial immediatament superior, el Tribunal Suprem, tampoc han prosperat, ja que no han estat admeses i han implicat, a més, la imposició d'unes costes processals per als consistoris litigants de fins a 2.000 euros per cap. Amb tot això, l'única porta que els queda oberta és la del Constitucional. Molts dels ens afectats s'estan plantejant acudir-hi.

Adhesió en disputa

L'altra línia judicial que té oberta l'AMI són les demandes que qüestionen explícitament l'ingrés de determinats ens –diputacions de Tarragona i Barcelona i ajuntaments de Reus, Terrassa i Castelldefels– a l'AMI. Societat Civil Catalana explica que un dels motius per sustentar aquests processos és que s'estan utilitzant recursos públics en pro d'una entitat que té uns objectius polítics "que només representen una part dels catalans". A hores d'ara, SCC ha guanyat tots els casos en primera instància, i el TSJC li acaba de donar també la raó en el litigi obert amb la corporació de Reus. ■

El secretari del TSJC, testimoni clau de Trapero

Mayte Piulachs
BARCELONA

El lletrat de l'administració de justícia del TSJC Joaquim Martínez Sánchez és el testimoni sorpresa que la defensa del major dels Mossos d'Esquadra Josep Lluís Trapero ha demanat per al judici a l'Audiència Nacional, on

la fiscalia li demana 11 anys de presó per rebel·lió.

El testimoni de Martínez, amb un càrrec que abans es coneixia com a secretari judicial, és clau, ja que com a màxima autoritat de l'oficina judicial del TSJC és responsable de gestionar i executar les resolucions dels magistrats. En el judici al Su-

prem, el major Trapero va declarar, com a testimoni, que el 27 de setembre del 2017, quan la magistrada Mercedes Armas li va donar la resolució d'aturar l'1-O, ell li va dir que no quedava clar que la responsabilitat era compartida entre els tres cossos policials, i que ella va estripar la interlocutòria i la va fer repe-

tir. En aquest cas i d'altres, Martínez pot fer llum vers les versions contradictòries que en el judici als independentistes catalans va donar el coronel de la Guàrdia Civil Diego Pérez de los Cobos, nomenat per la fiscalia i després per Armas, com a coordinador dels tres cossos policials per avortar el referèndum.

En el judici, que se celebrarà del 20 de gener al 19 de març, i en què també es jutjarà l'exdirector dels Mossos Pere Soler, l'exsecretari general Cèsar Puig i l'intendent Teresa Laplana, es van admetre 104

El major Trapero, amb la seva advocada, Olga Tubau, en la declaració com a testimoni al Suprem al març ■ EFE

testimonis. En el cas de Martínez (el 86), la defensa del major, exercida per la penalista Olga Tubau, ha mantingut amb total discreció la seva acceptació,

que ara transcendeix, en fer-se públic amb el calendari de la vista. Trapero també té com a testimoni l'exconsellera d'Interior Montserrat Tura (PSC). ■